
MONS KALLENTOFT

VŮNĚ ĎÁBLA

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

BRNO 2019

MONS KALLENTOFT VŮŇ ĎÁBLA

MONS KALLENTOFT

VŮNĚ
ĎÁBLA

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

ISBN 978-80-7577-889-5 (FORMÁT PDF)

ISBN 978-80-7577-890-1 (FORMÁT EPUB)

ISBN 978-80-7577-891-8 (FORMÁT MOBIPOCKET)

Djävulsdoften

Copyright © 2016 by Mons Kallentoft

First published by Forum, Sweden 2016

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Eva Nováčková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

PROLOG

V NEJTEMNĚJŠÍM TEMNU

Nemůžu se hýbat.

Musím se pohnout, musím ven ze tmy, pryč z pachu.

Napadlo mě, že už to vzdám, ale to přece nikdy nikdo neudělá.

Cítím, že se třesu, ramena mám rozedraná od něčeho ostrého, na čem ležím. Paže mám svázané za zády, nohy a chodidla spoutané k sobě.

Na mém pomníku bude stát: Navždy hnusná, nikdo ji nemiloval. I sama sebe nenáviděla. Chybí jen červům, kteří se živí jejím tělem a jsou nenasytní.

Jak mě něco takového může napadnout?

Teď na podobné myšlenky nemám čas.

Musím pryč.

Ven.

Pusť mě ven, chce Malin zakřičet, ale má něčeho plná ústa, kousne do toho, ale není to oteklý jazyk. Je to něco měkčího. Vyrazí pažemi do tmy, cítí, jak se jí kůže na kloubech odírá, naráží do něčeho tvrdého. Je zavřená v temné kovové truhle, která se pomalu pohupuje nahoru a dolů, až k jakémusi dnu, znovu se snaží křičet, je plná zvuku svých slov, skřípění kovu a hluku motoru.

Připadá si jako v plynové troubě a lije z ní pot. Krk má rozpraskaný žízní. Nikdo ji nemůže zaslechnout.

Budu ti chybět, Tove?

Nechci umřít.

Myslela jsem si, že ano, ale něco mě nutí dýchat.

Chlapec.

Nemůžu ho zachránit.

Ale uchráním jeho památku.

Jeho nahé zraněné tělo s písmenem A vypáleným na prsou, s nohama rozdrásanýma ostružiním, které vyrůstá z lesního houštiny a šíří se na paseku, jako by ji chtělo spolknout.

A potom i tvé tělo. Pobodané nožem, s tváří zakrytou kusem papíru.

Vrať se ke mně, milujme se.

Pohnula jsem se.

Kopu, tluču, budu žít, a tebe, kdo mě chceš zabít, zabiju já.

Jak jsem se sem dostala?

Na všechno je pozdě.

Tove.

Tvou lásku jsem zneuctila jako všechno ostatní.

Beze mě ti bude líp, brzy se mě zbavíš.

Vždycky jsem to věděla, ale nechtěla jsem si to přiznat.

Jen málo lidí nežije v pekle.

Já k nim nepatřím.

A za peklem je ještě něco horšího.

Právě tam teď mířím.

ČÁST 1.

OSTUDNÁ
LÁSKA

1.

BANGKOK, PONDĚLÍ 1. ZÁŘÍ

Na pozadí tapety je horizont moře, hořící září zapadajícího slunce. Její okraj nad tenkým šedivým kobercem se odlepuje. Na stropě se pohybuje vrtule ventilátoru jako rotor helikoptéry a Malin si přeje, aby se strop nadzvedl. Myslí si, že dosud spí a sní, ale už je na cestě k území vědomí. Po špinavém flekatém prostěradle se sune šváb, zastaví se u jejího chodidla a zdá se, že se nadechuje jejího potu, než se vydá dál, sleze z postele pod noční stolek a zmizí ve světlemodrém paprsku světla z koupelny.

Malin tápe rukou po lakované ploše stolku, poničené nesčetnými stopami cigaret.

Světlo.

Procitá s ostrým mrkáním.

Slunce sem proniká škvírami v zelených záclonách a její pohled padne na štítek na malé lednici, která stojí o kousek dál.

Rent room by the hour, half hour and all night.

Up to you.

Popelník plný nedopalků. V hlavě jí buší kladivo, tělo má oteklé, ventilátor se nad ní pohybuje, aniž by pocítila sebemenší vánek. Stiskne oči, cítí, že alkoholu v těle má už jen jako šeptnutí. Když je jeho hladina v krvi znepokojivě nízká, přiměje ji to na kolenou prosit o další.

Není tu někde nějaká lahev?

Zavře oči. Zatracené světlo.

Nedokáže je znovu otevřít.

Nechá je tedy zavřené a snaží se na nic nemyslet, oprostít paměť od vzpomínek, vidí jen pálivou bělost.

V hlavě jí buší.

Najednou se jí zvedne žaludek, ale obsah se jí podaří udržet, otevře oči a překulí se v posteli na bok, a podívejme se..., něco tam leží, něco tmavého a teplého a krásného, čistšího, než je ona sama, něco měkkého i drsného, co ji přiměje k úsměvu, něco, co si moc přeje vedle sebe nacházet.

Bílé šaty, černé kalhotky i podprsenka leží na koberci.

Podřené bradavky ňader se odírají o ostrá polyesterová vlákna prostěradla, dorážejí na ni plameny tapetového pozadí, škvíra v záclonách se na ni výsměšně šklebí.

Zdá se, že hluboce spí.

Malin otočí hlavu a vtom ji uvidí, lahev whisky Mekong, u dna je ještě trochu zlaté tekutiny, sáhne po ní.

Vypije posledních deset nebo patnáct centilitrů vleže na zádech. Žár whisky v útrokách ji okamžitě uklidní, tělo ihned reaguje. Může se pomalu, pomaloučku zvednout.

Lahev je prázdná.

Nic se neděje, teď víc nepotřebuje, přece moc nepije, tento týden už nevypije ani kapku.

Určitě ne.

Nepotřebuju to. Od té doby, co tu jsem, moc nepiju a funguje to.

On leží na posteli.

Slyší jeho dech.

Kolik mu je? O věku spolu nemluvili.

Šestadvacet? Třicet?

Paprsek slunce se láme v jejích vlasech a vytváří světlé kružky na jeho jantarové kůži. Hrudník se mu zvolna zvedá nahoru a dolů, pomaleji než se otáčejí listy klimatizace. Žebra byla v noci vlnami pod jejími prsty. Ve vzduchu se vznášejí zrníčka prachu.

Stojí nahá a hledí na něj.

Poprvé si nemohla zapamatovat jeho jméno.

Všichni tu mají tak dlouhá jména, není možné, aby si je člověk uložil do paměti. Zkratky hadovitých řad písmen, vytvořených proto, aby při vyslovení nešlo uvěznit duši toho, komu jméno patří.

Malin mu natáhne prostěradlo přes nohy, přes boky, ale přes hrudník ne, chce dál pohledem spočívat na světelných kruzích na jeho pleti, tmavě se lesknoucí, stejné, jako je uležený vlhký písek ve stínu pod palmou. Vidí polovinu jeho obličeje, obočí přecházející do spánku, jeho tvář je tak měkká, že jí připomíná Tovinu tvářičku kdysi dávno.

Tvář lásky.

Ostych.

Tvrdě spí.

Hluboce.

Skloní se pro svoje oblečení. Oblékne se před zrcadlem v koupelně.

Nikdo nemůže chodit jen tak.

Nejdříve černou podprsenku, pak kalhotky. Nakonec šaty, na půl průhledné.

Chci a nechci se vidět.

Jsou neslušné.

Příliš odvážné pro ženu mého věku.

Ve snu něco zašeptá thajsky. Co říkáš?

Ve spodním okraji koupelnového zrcadla vidí jeho nohu, tělo pod přikrývkou.

Přeje si ho probudit.

Říct mu, že ho miluje. Dát mu svou lásku.

Bar, v němž se sešli a scházejí, leží v boční ulici, kousek od žhavého betonového kotle Nana Plaza. Nemá otevřený vchod, jako mají bary s děvčaty lákající kolemjdoucí ke vstupu, ale jen malé uzavřené dveře do vjezdu, jak se sluší na spořádané místo.

Nad střechou baru si spolu šeptají koruny palem.

U kontejneru vedle kuchyňského vchodu se potloukají krysy velké jako pudlíci a v asfaltu se zrcadlí oranžový neonový štít.

Lady Deluxe.

Včera v horkém temném večeru otevřela dveře a vešla.

Vstoupila do nepříjemného páchnoucího chladu vyrobeného klimatizací. Otáčivá lampa na stropě odrážela ve věčném koloběhu

světla barevných žárovek. Okna zastřena sametovými draperiemi. Společnost u barového pultu, Thajci a další ženy si spolu povídají a popíjejí jako kterékoliv jiné civilizované bytosti.

V řadě podél stěny sedí mladí muži, někteří na rozviklaných bílých plastových židlích, jiní stojí s cigaretou v koutku úst, v těsných džínsech a v bílých nebo černých tílkách.

Tetování, střih podle Elvise, dlouhé štíhlé svaly. Černé oči hledající kontakt.

Pak se začalo tančit.

Hrát.

Pozornost.

Pach rozlitého piva, splašených testosteronů a estrogenů, malých, ale ne subtilních signálních substancí, podobných asteroidům těkajícím v duze.

Malin zůstala sedět u baru. První, kdo ji oslovil, ji chtěl pozvat na drink nebo se nechat pozvat, ale odmítla.

Not you, pomyslila si.

„*Not now*,“ řekla.

Ve sklenici její tequily se odrážela žlutá záře.

Čekala na něho. Věděla, že přijde. Stejně jako poprvé, jako po každé.

V mobilu má jeho číslo.

Ráda se dívá, jak vchází do dveří. Hledá ji pohledem.

Další, který k ní přišel, ji políbil na krk, měl měkké rty, ale ona ho se smíchem odmítla, hodila do sebe dva doušky a začala se pohybovat v rytmu hudby, thajského popu smíšeného s tesklivou melodií.

Pak přišel on.

Zahlédl ji.

Jak osaměle musí vypadat?

Ale on hned nešel k ní, posadil se s dalšími muži do boxu v rohu, tiše upíjel pivo a Malin se rozhodla upoutat jeho pozornost. Mávla na něho a jeden z těch dalších na ni ukázal.

Rozesmáli se a on se zvedl, přišel k ní, cítila, že jí zeslábly nohy a málem upadla na zem. Usmál se. Husté černé vlasy mu spadaly

přes uši, přes čelo, ale ne do černých očí a na málem neskutečně úzký nos. Jeho rty byly příslibem. Jazyk vlhký a jasně růžový, připravený přiblížit se k tomu místu na jejím těle, na němž si ho přála mít.

„Čekáš na mě?“

Přikývla.

„Půjdeme?“

„Teď hned? Nechceš se nejdřív ještě napít?“

„Ne.“

„Jak dlouho jsi čekala?“

„Jak bylo třeba. Mohl jsi zavolat.“

Svraštil čelo.

Sklouzla z barové židličky, na pult položila tisíc bahtů, kývla na barmana.

Venku teď bylo ještě větší vedro.

Pohlédl na ni v oranžovém světle vývěsního štítu. Zdálo se, že pochopil, že si přeje, aby ji vzal za ruku, prohodil něco milého.

„Jsi krásná, krásnější, než bývají ženy ze Švýcarska.“ Pohrával si s prsty v její dlani.

„Odtamtud nejsem.“

„Nech toho, Malin.“

Pohlédne na mobil. Je chvíli po desáté. Za dvě hodiny ho odtud služba vyhodí.

Přede dveřmi vidí jeho džínsy, z přední kapsy mu čouhají bankovky.

Leží teď na boku, s odvrácenou hlavou.

Jako by se nic nestalo.

Přeje si ho probudit.

Chce, aby zase dělal totéž co včera.

Stála na čtyřech jako pes a naslouchala jejich tichému kňučení v rytmickém zvuku ventilátoru. V osamělosti a zmatku.

Jak se jmenuješ?

Aroon.

Můžeš spát. Přeje si, aby vyslovil své jméno. Celé dlouhé jméno, aby mohla uvěznit jeho duši.

Tiše vyjde z pokoje, cítí, že mekongu neměla dost. Dělá se jí špatně, ale žaludek má prázdný. Prochází po kamenné podlaze chodby, ze žlutě vymalovaného stropu na ni blikají žárovky, stěny jsou pokryté fototapetami zobrazujícími kopce v džungli a pobřeží, které vypadá stejně jako to, kde jednou byli s Danielem na dovolené.

S tím hajzlem.

Schází po schodech.

Ve kterém patře vlastně jsem? Ve kterém hotelu?

Klopýtá do vestibulu.

Modrá křesla kolem stolu, dva starší muži se dvěma mladými dívkami v tílkách a třpytivých sukýnkách, ve střevíčkách na vysokých zlatých podpatcích.

Za žlutým plastovým pultem stojí recepční s mastnými vlasy, sčesanými přes pleš. Ze stropu nad ním visí žluté a červené girlandy, zformované do přání HAPPY NEW YEAR!!!

„*All paid for, madam!*“ volá na ni a mává rukou, zatímco Malin jde k létacím dveřím hotelu, u nichž sedí žena v oranžovém sarongu a s dlaněmi na prsou se jí ukloní: „*Sawadee kaa.*“

Malin řekne totéž a kráčí dál.

Na skleněné tabuli u dveří je nápis *Royal Inn*.

Konečně je venku na ulici. V dálce zahlédne vlak jedoucí komerčním centrem Sukhumvit. Mrakodrapy na vysokých betonových sloupech jsou špinavé od výfukových zplodin.

Prochází kolem pouličních stánků se syčícím omastkem, v ohlušujícím rámusu motocyklů, pachu čerstvě rozkrojených durianů, roztlučeného chilli, vařených vnitřností, prodírá se vůní čerstvě posekaných limetek a česneku, koriandru a grilovaných ryb. Omračuje ji dech cizího města a slyší údery svého srdce, tiše si mumlá:

„Jsi v pořádku, Malin, všechno je ok.“

Vidí, že na ni Thajci hledí a usmívají se. Mají úsměv i v očích, nebo jen na rtech? Můžu vůbec jejich úsměv zahlédnout, když si zakrývají ústa a nos?

Polovina z nich je oblečená v jasně žlutých barvách. V jedovaté žluti. Pondělky jsou zasvěceny králi, starému Bhumibolovi, kterého uctívají jako boha.

Pondělky, dny chandry.

Žlutý den, jako jádro rakovinného nádoru.

Jako sen o slunci.

Dnes musím pracovat, napadne ji.

Musím se ukázat na ambasádě.

2.

Pivo.

Když si Malin od nějakého bezzubého muže kupuje lahev studeného piva, cítí, že už se jí téměř podlamují nohy. Muži na bradě mezi vousy rostou bradavice a dlouhé prameny hrubých vlasů mu spadají přes prsní bradavky, které se mu rýsují pod tílkem.

Jeho obchod tvoří chladicí taška na špinavém asfaltu. Když mu dá deset bahtů navíc, usměje se na ni. Prodává i coca-colu, ale pivo vypadá studeněji a ona se potřebuje ochladit.

Ve stínu pod zažloutlou palmou, za stánkem, v němž se prodávají uzené ryby, ho do sebe hodí a hned se cítí lépe. Pak pokračuje dál k Sukhumvitu, kde stojí doprava v obou směrech. Šest jízdnicích pruhů pod viaduktem, po němž někde nad ní projede vlak. Přikrčí se při rachotu vrtaček, ve vzduchu je víc plynů než kyslíku. Potí se, ale taxík si vzít nechce, v tak husté dopravě by to nemělo smysl.

Kambodžský žebrák má nohy amputované hned pod trupem, zřejmě jako následek výbuchu miny, natahuje ruku před prodejnou 7-Eleven. Tři děvčata v modrozelených školních uniformách popíjejí brčkem z hranatých lahví lososově zbarvenou tekutinu. Hihňají se, popíjejí, ještě víc se hihňají, indický prodavač na ni pokřikuje: „*Suit madam, suit madam, cheap price.*“ Pět děvčat v růžových tričkách s nápisem *Hello Kitty* proběhne kolem ní, nadšeně tisknou v ruku své mobily, všechno vlaje v průvanu velkých klimatizačních zařízení.

Malin si z bankomatu vybere peníze.

Musí se vyhnout starší dámě v bílé noční košili, která prochází kolem ní a žvýká sušenou rybu, odpudivě páchnoucí stojatou vodou. Na dece na chodníku rozložil své zboží nějaký muž, prodává plastové džbánky a kroužky na klíče s obrázky mladého krále na safari, s kamerou v ruce.

Ďábel.

Jezdící schody k nástupišti jsou uzavřené, musí jít nahoru pěšky a vnímá, jak svět kolem ní postupně utichá.

Rozmění si bankovku na mince, koupí v automatu jízdenku a pokračuje dál nahoru teď už po fungujícím eskalátoru až na své nástupiště, odkud se vydá vlakem na sever. Nebo na jih?

Není si jistá. Ale i tak ví, kam má jet.

Nikdo tu na ni nehledí, žádný z těch stovek Asiatů, kteří ji tiše obklopují a čekají na příští vlak. Mnozí z nich mají nepřírozeně bílou pleť, chemicky vybělenou v salonech krásy, ti nenávidí slunce ještě víc než rakovinu, kterou jim může přivodit.

Popojde k velkému reklamnímu panelu s nabídkou bytů v mrakodrapu, který vypadá jako z kovu. Nejnižší cena za byt pětadvacet milionů bahtů!

Malin se otočí.

Vlak přijíždí, ona se prodere dovnitř.

Lidé se na sebe tlačí, ale ve vagonu je chladno a jeden přítel-
sky vyhlížející muž jí nabídne sedadlo pod oknem. Hlas z reproduktoru vykřikuje jména stanic. Vlak vyjede. Malin hledí z okna na koruny palem, plechem vyspravované střechy malých domků, autobusy s červenými střechami. Její pohled putuje dál, k mrakodrapům s lesknoucími se skleněnými fasádami, jiskřícími ve slunci, všude jsou nápisy v thajštině, ozdobným písmem, které nedokáže rozluštit.

Nějaký muž se na ni zahledí se zjevným odporem. Copak je na mě tak zřetelně vidět, že jsem slabá, bezcenná žena?

Malin zavře oči a předstírá, že jeho pohledy nevidí.

Z okraje lesa táhne chlad do roviny, točí se kolem jejích nohou jako had. Stonky rýže ji lechtají.

Vzpomene si na chlapce na pláni.

Byl nahý, s modrou skelnou kůží, tmavovlasý. Mohlo mu být tak deset let. Vypadalo to, jako by na zemi jen odpočíval a prosil ji, aby mu vrátila život. Ležel pod černýma očima nebe a zdálo se, že má pouze jediné přání, které mu nebylo možné splnit:

Vrať mi život.

Nemám být mrtvý.

Slyší hlas. Hlas chlapce, který znovu přichází z říše mrtvých, hlas, který rozezní prostor tónem ohýbajícím stromy.

Slyší ho znovu.

„Nechci to.“

Velké A na jeho prsou.

Vypálené jako zvířeti. Značka majitele.

Chlad, který se šíří dál do světa. Bere všechn kyslík, odejme poslední zbytky nevinnosti.

Cos udělal špatného? ptá se v duchu a cítí, že se celý vagon chvěje.

Cos nechtěl udělat? Co někdo udělal tobě?

Něco ve mně v té chvíli umřelo. Nevím proč. Dozvíme se to někdy?

Přejeme si věřit, že se stane něco, co nás změní. Ale bude to tak? Hleděla jsem do sebe, kousek po kousku, a najednou jsem byla současně plná i prázdná, jako by se ve mně rozbilo lidství. Myslíš si, že zvládneš všechno, a pak spatříš prasklinu ve vlastní duši a padneš. Všechna krev, všechno násilí, které jsem viděla, třeba jsi tam byl ty, tvůj ukradený dech, který mi vstoupil do duše, možná mě zničil.

Třeba jsem se stala takovou, jakou jsem si vždycky přála být, na té pláni s tvým tělem.

Otevřela jsem poslední dveře a hleděla do toho nejstrašnějšího: do prázdna.

Večer byla ta zkáza světa dokonána. Když jsem se vrátila domů, do mého a Danielova dokonalého bytu, a on na mě čekal u stolu s pohledem, jaký jsem do té doby neznala.

Stalo se to, když mě požádal, abych se posadila? Když mi bez vytáček řekl, že se jeden večer, když měl noční službu v novinách, pomiloval se svou mladší kolegyní a ona teď čeká jeho dítě? A že

si přeje pokusit se s ní vytvořit rodinu, protože tu si vždycky přál mít, dřív než bude příliš pozdě?

„Je mi to moc líto, Malin. Moc líto. Ale stalo se to a tak to tak musí být. Je to správné vůči dítěti, nemyslíš?“

Tiše seděla.

Čekala, až domluví.

Potom se na něho vrhla.

Když dopila schovanou lahev vodky, šla do baru U Hamleta, posadila se na rozviklanou židli a pila do bezvědomí. Uprostřed noci se probudila v jednom z boxů restaurace, bylo zavřeno a zamčeno, nechali ji tam spát.

Pořád ještě opilá se dověkla domů, Daniel byl pryč a ona věděla, že tak je to už navždy, protože odešel k ženě, co mu dá dítě, které ona sama už nikdy nemůže mít.

Začala pít.

Pila tak cílevědomě, jako dosud nikdy.

Ničila se.

Pokoušela se najít chlapcova vraha.

K ničemu však nedospěla. Pila o to víc.

Nejistili ani chlapcovu totožnost. Zdálo se, jako by spadl z nějakého zlého nebe, z nebe nad ním, které ona viděla před sebou, které hořelo a mučilo ho a potom ho hodilo dolů jako ptáče z hnízda, aby se rozbil o zem.

Topila se v alkoholu.

Šla za Danielem do jeho nového bytu, v němž teď bydlel s tou děvkou, vykřičela na něho své zoufalství, vyhrožovala mu, že ho zabije, až musel zavolat policii. Odvezli ji na záchytku, aby strážlivěla. Zeke a její šéf Göran za ní přišli a hlídali ji, dokud se neprobrala, a Göran jí řekl, že ji posílá na léčení.

„Je to tvoje poslední šance, Malin, víc udělat nemůžu. Je to teď, nebo nikdy.“

Tove ji přijela navštívit do Medelpadu, do staré budovy přeměněné v léčebnu pro alkoholiky, kteří dosud měli naději zachránit si život, stejný lidský odpad, jako byla ona sama, kteří byli jen krůček od toho, aby přišli úplně o všechno.

„Stydíš se za mě?“

„Už se nehodlám stydět, mami. S tím jsem už skončila. Mám o tebe starost.“

„Neměj. Já to zvládnou.“

Tove se usmála a Malin si v tu chvíli přála stát se lepším člověkem, ne kvůli sobě, ale kvůli ní, a když se vrátila zpět do Linköpingu, byla rozhodnutá nepít. Ale pak zahlédla Daniela s jeho novou ženou, viděla její velké břicho a nezvládla to. Pila a myslela na vlastní prostrfílenou dělohu.

Krátce poté seděl Göran Möller ve své kanceláři s papíry v ruce.

„Práce kontaktního policisty v Bangkoku,“ řekl. „Pracoviště na ambasádě. Vedení švédské policie urychleně hledá zástup za současnou policistku, která odchází do důchodu. Její nástupce měl začít pracovat od zítřka, ale právě onemocněl nějakou autoimunitní chorobou. Postaral jsem se, abys tu práci dostala ty. Musíš tam odletět zítra ráno, dostaneš na to z práce služební volno. Je to jen zástup, zatím se předpokládá, že půjde o půl roku.“

Bangkok.

A tak je tady. Otevře oči a vidí, že ten člověk, kterému se zjevně hnusila, už vystoupil.

Bangkok byl pouhým přeludem. Myslitelným snem. Teď je to skutečnost.

„To není dobrý nápad. Musím vyřešit tu vraždu chlapce.“

„Nikam jsme nedošli. Přijmi to, Malin. Dělalí jsme, co jsme mohli. Ty taky. Pokus se v Bangkoku začít znovu, potom se vrať domů a třeba to pak vyřešíš.“

Bangkok.

Viděla jsem fotky, ale nikdy jsem tam nebyla.

„Mám ještě jinou možnost?“

„Vím, žeš nepřestala pít, že léčení nezabralo. Mít tě tady je příliš nebezpečné. Buďto odjedeš, nebo se s tebou budu muset rozloučit. V Bangkoku jde o pozorovací misi a podporu velvyslanectví. Nemusíš nic aktivně vyšetřovat. Budeš to tam mít hodně jednoduché.“

Příští ráno jí Zeke zamával na rozloučenou před odletovou halou na Arlandě. Když nastoupila do letadla mířícího do Helsinek, padal drobný jarní déšť. Odpoledne přesedla do jiného letadla směrem do Bangkoku a během letu se dokázala nenapít.

Odmítla letušky, které kolem ní procházely s vozíkem plným alkoholu.

Vlak zpomalil a zaslechla název stanice: Ploenchit.

Zvedla se a protlačila se masou lidských těl. Cítila vlastní dech, který se od nich odrážel zpět k ní. Bylo v něm cítit pivo.

Domů.

Ne do svého domova v Linköpingu, ale do toho zdejšího, v Bangkoku.

Tam, kde má sprchu a čisté prádlo. Sprej do úst a kapky do očí. V letadle ji napadlo, že by to v Bangkoku mohlo být dobré.

Bylo to poněkud nečekané, ale půjde to.

Bangkok je zastávka na cestě domů pro turisty vracející se z pláží. Veliké město v usmívající se zemi. Město postavené na horších hříších, než jsou ty moje. Prospěje mi vypadnout pryč, přerušit staré vztahy. Mít novou zodpovědnost. Být chvíli jen tak sama. Zajít si do lázní, meditovat, možná dokonce začít s jógou.

Usmívala se sama pro sebe. Četla si letecký časopis o Bangkoku, o rychlých proměnách města, o jeho novém zrodu díky sílicí střední třídě.

Začít znovu.

„Let a different sun shine its rays on little me.“

Takhle jsem uvažovala, říká si Malin, když sjíždí po schodech k prodavačům květin na chodníku. Údajně by tu měla vydělávat přes deset tisíc bahtů za den, i když to zní neuvěřitelně.

Je to pěkné město, říkála jsem si.

V tomto městě, které podněcuje nejhorší stránky člověka, se můžu stát tou nejlepší verzí sebe samé.

3.

Malin vsune klíč do dveří v osmnáctém patře, otočí jím a vzápětí proti ní vyrazí zatuchlý vzduch.

Právě se byla ohlásit recepčnímu, staršímu Thajci v bílé uniformě, a v recepci bylo příjemně chladno.

Jako by běžela v dešti po nábřeží Stångånu v Linköpingu.

I když nepršelo.

Sedm bloků od Sukhumvitu, ve dvacetipatrovém věžáku sevřeném mezi novými, mnohem vyššími mrakodrapy. Ve čtvrtém patře je na terase vybudovaný plavecký bazén, zastíněný palmami, sklem a betonem, ale na plavání jistě příjemný.

Okamžitě v bytě zapne ventilátor.

Starý přístroj se rozběhne, Malin ucítí závan chladu a odsune záclony, pak otevře balkonové dveře.

Vyjde ven.

Na jedné straně vidí oblé obrysy stříbrných budov nákupního centra. Na reklamní tabuli je mladá Asiatka s na první pohled opeřovanými očima a s řasami dlouhými jako sloní kly. Na sobě má bílé šaty s hlubokým výstřihem a dělá reklamu domácí značce Jaspal, v očích domorodců naprosto skvělé, ale opovrhované těmi bohatými, jejichž šatník tvoří značky, jako jsou Louis Vuitton, Gucci, Hermès, Prada a tisíce dalších, o nichž Malin nemá ani ponětí.

Nadechne se těžkého vzduchu.

Zaposlouchá se do řevu motocyklů. Dole na ulici se hádají dva muži, křičí na sebe thajsky. Jejich výbuch se podobá šílenství.

Přímo proti ní je zanedbaný parčík, stíněný mezi třemi bytovými domy s balkony, naklánějícími se pod svou tíhou.

V srdci parku stojí mezi kaktusy stará fontána s kamennými rybami, z jejichž tlam už dlouho neprýští žádná voda.

U vchodu do domu se nachází malý oltář se stále žhnoucím kadidlem, na němž se přinášené obětiny mění v horko.

Vrátí se dovnitř, zavře za sebou dveře.

Rozhlédne se po bytě.

Zhluboka se nadechne. Přála by si pít, ale chuť potlačí, ví, že musí. Dokážu to, říká si. Většinou to jde. Ale co si má člověk počít, když mu život ubližuje ze všech stran? Když vnitřní hlas naléhá: Dopřej si trochu útěchy, zmírní svou bolest. Jak potom lze samu sebe přesvědčit, že je nutné odolat?

Někdy ji napadne, že by si už přála být stará. Mít dlouho po menopauze, kdy už nebude mít co ztratit.

Ale ví, že klid musí najít tady a teď, vydržet, nenechat se zničit žádostí a samotou.

Nic si neskrývat. Vypořádat se s bolestí, se smutkem, ztrátou, touhou. Jak by si byla mohla Daniela udržet? Přál si mít dítě a to mu nikdy nemohla dát.

Uvažuje správně, ale city říkají něco jiného, přála by si ho tu mít a znovu se na něho vrhnout. Sdělit mu, že mu rozumí, ale přesto — jak jí to mohl udělat? Přece patří mezi ty spravedlivé. A on by jí odpověděl: Ano, Malin, je to tak. Ale můj duch, moje geny tady musejí zůstat i po mé smrti.

Připomněla si, jak vešla do pitevního sálu, kde Karin Johanssonová právě dokončila pitvu chlapce. Jeho tělo už bylo sešité a přikryté bílým prostěradlem a Malin nad ním mumlala: „Najdu tvého vraha.“

Je to ten nejprostší slib, jaký může policista dát. Ale ona ví, že v nitru by si toho přála ještě víc. Vrátit ho zpět do života, porodit ho jako vlastního syna.

Je jí stydno, že sama patří do světa, který zrazuje své nejmenší.

V tomto bytě bydlela i její předchůdkyně.

Platí ho policie. Stejně tak platí i její nájem v Linköpingu. Dožívá plat i cestovní diety, takže má peníze na všechno.

Víc, než potřebuje.

Tady má obývací pokoj s kuchyňským koutem, jídelní stůl s židlemi pro čtyři osoby, prázdnou knihovnu, televizi, gauč a křeslo. Stěny jsou bílé, nábytek má šedivý odstín. Postel je pohodlná jako obláček. V koupelně má vanu i sprchu, všechen servis. Praní, úklid, jídlo, masáže..., stačí zvednout prst a dostane, na co si jen vzpomene.

Alkohol.

V lednici stojí lahev tequily, ale teď ne, teď nesmí.

V ložnici se svlékne donaha.

Je štíhlejší než kdykoliv předtím.

Nejí tak, jak by měla. Přestože jí zdejší jídlo chutná. Má ráda čistotu, horko, zázvor, galangal i ostatní bylinky, rýži.

Jenomže nikdy nemá hlad, jen žízeň.

Ale stejně to byl dobrý nápad, jet sem.

Musí se pokusit nahodit zpátečku.

Znovu se narodit.

Oblékne si bikiny, sjede výtahem k bazénu, otevře skleněné dveře a za nimi stojí Wan, malá, s širokou tváří obyvatel severního Thajska, usmívá se na ni. Přidrží před ní huňatý ručník, čerstvě vypraný a vyžehlený, a švédsky ji pozdraví:

„*God morgon, miss Fors.*“

A pokračuje: „Jak se dnes máte?“

Ani v nejmenším nedá najevo, co jistě vidí.

Že vypadám jako troska, říká si Malin.

„Skvěle,“ odpovídá a vezme si osušku, o minutu později je připravená ponořit se do vody. Sluneční paprsky mění modrou mozaiku do více barevných tónů, než má moře, voda je lákavá, sirény jí našeptávají, že všechno bude zase lepší, všechno bude dobré, a ona věří, že je to pravda.

Voda očišťuje.

Může člověka spasit. Dát mu nové jméno, nové možnosti, a Malin se usmívá, když ohýbá kolena do tempa, síla jí proniká do lýtek a dál do chodidel. Potopí se, pak nechá tělo viset ve vzduchu, než dopadne na vodní hladinu, cítí malou explozi a krev se v ní bouří.

Okamžik leží na dně, na zádech, a hledí vodou na oblohu, je mléčně bílá, a tady dole je jen ticho, dokonce tu není slyšet ani čistička.

Zadrž dech, nech se roztříštit.

Ale instinkt zvítězí. Vyplave na hladinu.

Wan ji čeká s osuškou a Malin jí kývnutím poděkuje.

„Služebníkům nikdy neděkujte,“ poučoval ji diplomat — holo-brádek z Belgie, který studoval v USA a byl šíleně nafoukaný.

Axel na švédské ambasádě je lepší.

Nadechne se pachu chloru.

Zavolá na Wan, aby jí přinesla pivo, ale ona už ho právě nese. Coca-cola ani tady není dost studená a pivo je jen slabé, takže se nedá počítat jako alkohol.

Wan jí podává lahev.

„Připište mi to na účet.“

„Will do.“

Vypije pivo šesti velkými doušky.

Pak vyjede do bytu, vytáhne si z bezpečnostní schránky v ložnici pistoli, berettu ráže 9 mm.

Nahá se položí na gauč a pohrává si s ní.

Je dvanáct hodin.

Za chvíli budou na ambasádě přemítat, kde jsem.

Ale třeba taky ne.

Má volnou pracovní dobu, může si právě něco zařizovat a oni s tím nemají nic společného. Ale velvyslanec Leif je rád, když ví, kde je.

Přiloží si pistoli ke spánku.

Není v ní zásobník, takže o nic nejde.

Nebo ano?

Přála by si stisknout spoušť.

Nebo raději ne.

Šeptá si jeho jméno, tu krátkou verzi, znovu a znovu.

„Aroone, Aroone, Aroone.“

Přeje si mu zavolat, třeba by přišel sem, nikdy tu nebyl a stojí o mě stejně tolik jako já o něj, a přijet do Bangkoku, setkat se s ním, znovu uvěřit v lásku, to je blaho.

Zkontroluje zbraň, skutečně v ní není zásobník.
Možná mě miluje, nebo brzy bude.
Udělá padesát kliků a stokrát sed leh.
Znovu zbraň zajistí.
Oblékne si modré bavlněné šaty po kolena.
Pod oknem na sebe zase začali křičet ti muži.
Proklínají se všemi možnými jazyky.

4.

Malin seskočí z motorky před betonovou zdí, která ohraničuje ambasádu.

Podá řidiči deset bahtů.

Nadechne se a stiskne zvonek na zelených kovových dveřích, pohlédne do hlídačích kamery a usměje se. Za několik vteřin se dveře rozevřou.

Vejde na zahradu, skrze niž vede vyasfaltovaná cesta. Za nízkými palmami zahlédne podlouhlou třípatrovou budovu s kamennými zdmi a modře natřenými rohy podle návrhu Carla Larssona. Nakloněnou teakovou thajskou střechu podepírají silné trámy. Na velkých oknech jsou zatažené žaluzie. Za nimi se pohybují stíny.

Před vchodem do budovy stojí prosklená budka s podřimujícím hlídačem v šedé uniformě.

Projde kolem něj a pozdraví a on jí unaveně odpoví. Podrží svůj průkaz před skenerem a dveře na švédskou ambasádu se rozevřou, pokývne starším Švédkám za recepčním pultem, projde kolem nich a přidrží průkaz ještě před dalším skenerem.

Skleněné dveře do přízemí budovy s kanceláři se rozlétnou.

Výtah leží vlevo, vstoupí do malé zrcadlové kabiny, stiskne číslo tři a hned je nahoře v další chodbě s kanceláři po obou stranách. Prosklené stěny jsou zatažené záclonami s květinovým vzorem Josefa Franka a za Frankovou fantazií sedí úředníci, pilně se zabývající — čím vlastně?

Zastaví se u dveří do své kanceláře.

Zavře oči.

Cítí, že se jí chvěje horní ret. Utiší ho skousnutím zubů.

Kontaktní policistka.

Její prací je působit jako prostřednice v záležitostech týkajících se různých národností, mezi něž může patřit i Švédsko. Může jít třeba o pašování drog, obchodování s lidmi, celní přestupky s ilegálním obchodem s hady nebo pavouky.

Má na starosti opatřování dokumentů a dalších informací, které potřebují policisté z jiných ambasad, a odpovídá na podobné otázky ze strany thajské policie. Pracuje tu už čtyři měsíce. Aktivně se účastnila několika vyšetřování, a když teď stojí a drží průkaz, kterým otevře dveře své kanceláře, silně se jí zasteskne po skutečné práci vyšetřovatele. Po zřetelnosti, která je její součástí. Touží být znovu tou, která hledá odpověď a snaží se, aby dobro zvítězilo nad zlem.

Zredukovat svůj život právě na to.

To je to jediné, co mi ještě zbývá, říká si a potlačuje vzpomínku na Aroonovu tvář, i když moc nedoufá, že se jí to podaří. Napadne ji, že ještě než se pustí do práce s papírováním a telefonáty, dojde si pro další šálek kávy.

Žádné formality jí nebrání v tom, aby sama aktivně vyšetřovala, dokud proti tomu nic nemá thajská policie. Občas vypomáhá, když se nějakému švédskému občanovi něco v této cizí zemi přihodí nebo když se proviní proti zdejšími zákonům a je zadržen. Zatím však šlo spíše jen o nějaké údaje, především jména a čísla příbuzných.

Pokud by se vyskytl závažnější případ, kdy by se Švéd stal obětí zločinu nebo byl zavražděn, posloužila by jako spojení mezi zdejší policií a švédským státním zástupcem. Sledovala by, jestli vyšetřování probíhá správně, a spolupracovala s thajskou policií, pokud by si to přála.

Ale za celou dobu, co se v zemi nachází, nic takového nenastalo. Zajde do malé kuchyňky až vzadu v chodbě.

Sáhne po velkém hrnku na kávu.

Dnes sepíše zevrubný přehled o švédských provinilcích, kteří jsou v Thajsku. Před několika lety tu měla švédská odnož Hells Angels malý klub v Pukhetu, ale ten zanikl po zákroku čínské

mafie. V současnosti jde především o pár bankovních lupičů, kteří tu rozhazují ulité peníze, poté co si odseděli švédský kriminál.

Tuhle práci by zvládla i ze spaní.

V podstatě i opilá.

Papíry a další papíry, telefonické hovory, občas krátké schůze v různých organizacích, na velvyslanectvích a v podnicích, kde se očekává spolupráce se zástupcem země.

Občas zatouží po tom, aby se něco stalo, třeba nějakému Švédovi, a ona mohla vstoupit do vyšetřování, docela opravdově. Od své předchůdkyně Beaty Lindgrenové ví, že se to skutečně stalo. Šlo o případ švédské učitelky v Koh Changu, kterou při dopravní nehodě usmrtil místní stavební magnát. Pochopitelně však s případem nikam nedošli. Policie byla podplacená, aby mlčela a byla loajální s místním králem pouště.

„Ve zdejších provinciích zákony neplatí,“ řekla jí Beata, když spolu den před jejím návratem do Švédska pily kávu.

Jak je to dlouho?

Malin pomalu kráčí chodbou.

Dva měsíce už znám Aroona.

Vyšetřování smrti chlapce v Linköpingu se nepohnulo z místa za celou dobu, co jsem tady.

Vedu si tu dobře, žádné hlouposti nedělám.

Je to nový začátek.

Když postaví hrnek do kávovaru a stiskne knoflík na dvojité espresso, třese se jí ruka. Za sebou zaslechne hlas mladšího muže.

„Včera jsi ponocovala, Malin?“

Axel Stålskiöld zní poněkud sarkasticky nebo jen ironicky, jako obvykle, a ona se nenamáhá s odpovědí a tiše čeká, až káva dokape. Teprve potom se otočí a několik vteřin na něho hledí.

„A jak se máš ty, Axele?“ zeptá se pak.

Jeho na míru šitý lněný oblek je pokrčený na správných místech, růžovou košili má zapnutou až ke krku a uzel vázanky nonšalantně vytažený nahoru.

Osmadvacetiletý muž pochází z nejlepší rodiny s dlouhou tradicí práce pro ministerstvo zahraničí. Diplomacii má v krvi,

o tom není nejmenších pochyb. Malin hledí na jeho oholenou bradu a rovné plavé vlasy dokonale sčesané po stranách a usměje se. Na jeho osobě je pouze jeden nedostatek, a to je jeho výška. Měří jen sto sedmdesát pět centimetrů a je jen o kousek vyšší než Malin. To mu na jeho zjevu ubírá možná trochu víc, než si sám myslí.

„Mám se skvěle, děkuji.“

„Dáš si kávu?“

„Ano, díky.“

Tiše stojí a čeká, že mu podá plný šálek.

Ona ale ustoupí na stranu a Axel si sám stiskne knoflík na automatu, zvolí caffè latte.

„Po snídani se už nemá pít káva s mlékem,“ podotkne Malin.

„Vím, že v nápojích se vyznáš skvěle,“ ušklíbne se na ni.

Dobře mi tak, pomyslí si Malin.

Axel Stålskiöld je její kontaktní osobou v diplomatickém sboru. Kdyby se její činnost nějakým způsobem dotýkala ambasády, sdělila by to právě jemu a on by ji naopak kontaktoval, kdyby potřebovali její pomoc. Naposled to bylo v případě žádosti turecké policie, která zabloudila na ministerstvo zahraničí do Stockholmu, místo aby ji poslali přímo jí.

„Všechno v pořádku?“ ptá se Axel.

„Jen papíry a další papíry,“ odpovídá Malin a snaží se skrýt třes rukou, který způsobuje malé vlnky na černém povrchu hrnku s espresem.

„Příští týden máme schůzku u Leifa. Přivedeš tam svoje lepší já, ano?“

Usměje se, maličko nadřazeně, a Malin si připomene, že ji zahlédl ve Facebaru.

Byl tam s ní Aroon? Jasně že jsem v sobě měla pár piv, jen abych se trochu zchladila, ale opilá jsem rozhodně nebyla.

Nebo mluví o tom, co se stalo na belgické ambasádě? Na to jsem už zapoměla.

K čertu s ním. Mladý kohout se napačuje.

Pohlédne mu do očí. Axel vypadá spokojeně, až příliš spokojeně. Nejspíš si myslí, že teď vyhrál v nějakém slovním duelu.

„Obléknu si své nejlepší nedělní šaty,“ řekne mu a s těmi slovy ho nechá stát v kuchyňce. Ale právě když si chce otevřít dveře do své kanceláře, uslyší, jak na ni volá.

„Chce s tebou mluvit Leif. Máš za ním hned přijít.“

Leif Andersson.

Švédský velvyslanec v Thajsku.

Dřívější sociálnědemokratický senátor, šéf Státního revizního úřadu, sedmapadesát let. Působil ve vedení strany v Karlstadu, když tam pracoval Sven Sjöman, a hned při prvním setkání jí sdělil, že ho Sven požádal o to, aby na ni trochu dohlížel, aniž mu řekl důvod.

Ale Malin si je jistá, že Leif o jejím problému ví. Možná že mu to přece jen Sven řekl a Leif se snažil být diplomatický, aby se nemusela stydět, a nemluví o tom.

Z jeho pohledu to je ale zřejmé.

Občas mívá pocit, že ji někdo hlídá, že na ni někdo mimo práci dohlíží. Mohl by to být právě Leif Andersson? Chce o ní mít přehled?

Já ale žádná tajemství nemám.

Teď sedí proti ní ve světlemodrém bavlněném obleku, od jehož barvy se šedé vousy odrážejí ještě výrazněji. Oblek má v bocích zabraný, aby vypadal štíhlejší, než je, ale má vyboulené infarktové břicho, sice menší, než má Sven, ale i tak dost velké.

Ve tváři ocelový pohled silného muže a krátký široký nos, šedivé vlasy má dosud husté. Je to sociální demokrat vymykající se běžnému průměru, ale vhodnější spíš pro diplomacii než pro provoz strany, a tak ostrý, že možná právě proto nikdy nedosáhl významné stranické pozice.

Kancelář má v přízemí s okny do japonské zahrady a Malin vidí, že světlý kámen je opracovaný do zenového vzoru, symbolu klidu, kvůli jehož nalezení ji poslali právě sem.

V duchu se usměje.

Tam jsem dosud tak docela nedošla.

Leif sedí v jednom ze dvou křesel navržených Carlem Malmstenem, umístěných po obou stranách kulatého stolku z Ikey. Na zemi leží vysoký koberec v zelených odstínech, z něhož vyzařují peníze a jemný vkus a o němž Malin ví, že ho vytvořila Märta Måås-Fjetterströmová, žijící na přelomu dvacátého století. Švédská vlajka a vlajka Evropské unie visí ve stojanech za Leifovými zády.

Malin se posadí a hrnek s kávou postaví na stolec.

„Chci se zeptat, jak se ti tu líbí,“ řekne Leif Andersson a usmívá se. Malin si okamžitě připomene dnešní noc, bar, Aroona a všechny ostatní podobné večery.

„A jak se cítíš.“

Malin se zhluboka nadechne. Jistě nic neví, říká si, protože ani není nic, co by mohl vědět.

Má chuť se ho zeptat, proč se o to zajímá a jestli snad pochybuje o tom, že je všechno v pořádku, ale rozhodne se hrát jeho hru.

„Mám se skvěle,“ odpoví. „Líbí se mi tu. Člověk si musí zvyknout na nepořádek a na horko.“

„Co jinak?“

„Postrádám vyšetřovací práci.“

„To chápu. I mně chybí opravdová činnost. Diplomacie je hodně kouře a spousta slov.“

„Tak to chodí.“

„Včera mi volal Göran Möller,“ řekne Leif Andersson a nakloní se k ní. „Ptal se, jak se ti daří. Zřejmě se bojí, aby pro tebe pokušení Bangkoku nebyla příliš zatěžující, ale tak to snad není?“

Malin teď cítí, že jí žhne celé tělo. Silně zatouží po pivu, skleničce alkoholu, čehokoliv, i hodně studená coca-cola by její tělo zklidnila.

„Máš pravdu.“

„Tak to je skvělé. Někdo odtud tě zahlédl v nočním baru s nevhodnou společností.“

„Kdo to byl? Neměl by se starat o sebe? Co dělám ve svém volnu, je přece moje věc. I s kým se stýkám.“

Leif Andersson přikyvuje, zatáhne břicho a vyhlédne do zahrady.

„Přece víš, že takhle jednoduché to není, Malin,“ řekne. „Mám tě rád. Rozhodně víc než děvčata pro diplomaty, co vypadají, jako by vystoupila z kalendáře. Už když jsme o tobě se Svenem mluvili poprvé, řekl mi, že jsi skvělá, a já mu věřím. Ale tady v práci musíš vystupovat bezchybně, stále držet fasádu, to přece chápeš, ne? Chovat se bezúhonně.“

„Udělal jsem snad něco jiného?“

Leif Andersson k ní otočí pohled a významně se usměje.

Pak zazvoní telefon na jeho stole a on se s ní u dveří rozloučí.

Malin si uvědomí, že si u Leifa zapoměla hrníček s kávou, ale rozhodne se pro něj nevracet, aby ho nerušila při hovoru.

Kráčí k výtahům. Cítí, že jí tělem probublává vztek.

Jessica Waldheimerová a Sofia Bondeová ji jednou zahlédly s Aroonem v Appii a jejich fantazie musela narůstat spolu s množstvím vypitého vína. Stoupla jim do jejich malých mozků a ještě užších srdcí.

Kašlu na to, co si myslíte.

Jde ke své kanceláři.

Lejstra čekají, lupiči si užívají. Vtom jí zazvoní mobil.

Pohlédne na monitor.

Pimčarnino číslo.

Báječná Pimčarn.

Co může chtít?

Třeba se konečně něco děje?

5.

Co právě teď dělá máma?

Stockholmská noc za oknem je tmavá a vlhká.

Na září hodně studená.

Tove si přeje matce zavolat, říct jí, aby se vrátila domů, protože ať už dělá v Bangkoku cokoli, nemůže to být nic dobrého. Poslat ji tam rozhodně nebyl dobrý nápad.

Jak jí mohli dát práci právě tam?

Myslím si, že tam zase pije. Když jsme spolu naposled mluvily přes Skype, byla přece opilá.

Tove cítí, že jí břichem projíždí černý nůž, neklid, přání se toho neklidu zbavit.

Ale to je marné. Toho silného strachu se jen tak nezbaví. Možná že za ní v létě měla zajet, ale to nešlo dohromady s její praxí v pojišťovně Trygg-Hansa. Odmítli jí poskytnout týden volna.

Tak možná o Vánocích, pokud tam matka tou dobou ještě bude.

Chci se s ní setkat.

Znovu sáhne po učebnici makroekonomie. Snaží se sama sebe přesvědčit, že je to zajímavé, ale moc dobře jí to nejde. Jenže ona si přeje zvládnout teorii, která jí pomůže pochopit, proč svět vypadá tak, jak vypadá. Zahledí se oknem na déšť, který padá z nebe už hodiny. Sotva vidí stěnu sousedního domu o padesát metrů dál. Ve světle pouličních lamp se dají tušit zelené rámy oken. Svět je tu tichý a ponechaný svému osudu.

Byt na Abrahamově vršku ji stojí osm tisíc měsíčně a spolyká tak skoro celou její studijní půjčku. Matka jí však každý měsíc posílá několik tisíc a ona si může občas trochu přivydělat, pomáhá obsluhovat v Sidě, když mají schůzky velvyslanci z chudých zemí, a navíc rediguje jejich informační tiskoviny. Tamní hospodyně oceňuje, že Tove byla venku „ve skutečném světě“ a viděla všechnu mizerii zblízka, v Káthmándú i Kongu, „Bůh ochraňuj Kongo“.

Promne si oči. Čísla i teorie se jí vznášejí nad hlavou.

Máma.

V zimě do toho zase vletěla. Skončí to vůbec někdy?

Doufám, že její šéf Göran má pravdu, že to pro ni bude nový začátek.

Když jsme si spolu skypovaly poprvé, tak přece byla střízlivá?

Nesmíš pít, maminko.

Tove otevře učebnici.

Začne číst.

Tohle všechno musí do zkoušky zvládnout a bude třeba nastavit čas nočními hodinami, těmi magickými, plynoucími hodinami, kdy je hlava otevřená.

Vysoká obchodní škola není ani z poloviny tak náročná, jak se o ní říká. Ale slova z učebnice jí přesto plavou před očima.

Matka jí vyprávěla o tom mrtvém chlapci. O tom, který ji připravil o klid.

Maminko, mně jsi klid nikdy nedopřála.

Ani já ho nemám.

Chtěla by se zvednout a zakřičet na druhou stranu zeměkoule: „Vykašli se na něho, zajímej se místo něho o mě. Mohla bych ti pomoci, přeju si to.“

Vynoří se jí vzpomínka na sebe jako třináctiletou v jejich bytě na Ångatan, kde matce pomáhala svléknout se a ukládala ji do postele.

6.

Noc popošla o kus dál.

Tess leží mezi Karin a Zekem a on naslouchá jejich spánku, hlubokému a klidnému. Strop nad jeho otevřenými očima je šedo-černý.

Myslí na Malin.

V Bangkoku.

Šílený nápad. Ale co měli dělat?

Když nezabrala protialkoholní léčba, nepřišli s Göranem Möllerem na nic lepšího.

Najednou před nimi ležela nová možnost. Bangkok, kde se kvůli nemoci na čas uvolnila pozice kontaktního policisty.

Tentokrát jí nedokázal pomoci.

Po neúspěchu vyšetřování zavražděného chlapce a po Danielově zradě to nezvládl.

Uzavřela se do sebe. Ztrácela se víc a víc, když nedokázala pohnout s případem, který se jim vysmíval do očí. Hroužila se do vyšetřování stále hlouběji, jako by to dítě chtěla zachránit z říše mrtvých a současně se vzdálit sama sobě.

Pila stále víc.

Po Vánocích odhodila veškeré zábrany.

Göran ji sice poslal do léčebny Medelpad, ale když ji tam navštívil, páchla alkoholem. Když se vrátila domů, seděla každou noc v restauraci U Hamleta, ale ve dne se jakžtakž držela a třeba by se skutečně mohla uzdravit, kdyby změnila prostředí.

Jako policistka v podstatě skončila.

Bylo tu velké riziko, že se dopustí něčeho, čím ohrozí další policisty nebo veřejnost.

Příliš veliké.

Zeke na chvíli zavře oči, a když je znovu otevře, strop se mu zdá ještě tmavší. Tess teď dýchá v jiném rytmu.

Myslí na to, že Malin nikdy neopustí.

Její hřbet je i jeho.

Pokud nedržíme spolu, pokud se navzájem neochráníme, jak dokážeme chránit naše občany?

Přeje si, aby byla v Linköpingu. Aby s ním zase pracovala. Aby s ní sedal v autě a spolu zjišťovali pravdu, získávali ji pomocí slov.

Ale pochybuje o tom, že se Malin vůbec vrátí.

Když poprvé zaslechl o Bangkoku, zaprotestoval, ale hned pochopil, že nemá žádný lepší nápad. Že aspoň na krátkou dobu musí Malin odejít, pokud to nemá být navždy.

Jiná možnost nebyla.

Promluvili si o tom, když ji vezl na Arlandu. Řekla mu: „Začnu tam znovu. Budu abstinovat. Tady to nezvládám. Je tu příliš mnoho zlého.“

Bál se, jestli se neopije hned v letadle. Jestli se ven rovnou nevypotácí.

Ale pak jim poslala svou fotku z taxíku hned po přeletu a zdálo se, že je na ní střízlivá.

Moc toho o ní není slyšet. Několikrát zavolala a on by ji chtěl obejmout jako svou sestru, jako malé ustrašené děvče bloudící v lese, ale její hlas, Malinin hlas, mu připadal vzdálený, jako by to byla jen zvuková kulisa. Ale tamní práci snad zvládá dobře, zatím si na ni nikdo nestěžoval.

Malin, volá ji v duchu Zeke.

Co s tebou bude?

7.

Adresa v Chinatownu, v čínské čtvrti.

Pimčarn Chiwaratová nechtěla říct víc.

Hlas v telefonu měla klidný, ale vzkaz mezi řádky byl zřetelný. „Potřebujeme tě tu, nemáš jinou možnost, musíš sem přijít. Nemůže to počkat.“

V taxíku je naštěstí klimatizace, a řidič dokonce umí pár anglických slov.

Projíždějí kolem hlavní budovy společnosti Nu Skin, lesklé prosklené budovy u křižovatky, kde se Surawong setkává s Sukhumvitem.

Malin zavře oči.

Vzpomíná na to, jak se ona a Pimčarn setkaly při společenské události, kterou thajská policie pořádala v hotelu Oriental. Je to nejvznešenější místo města, sto let starý koloniální sen obklopený orchidejemi u řeky Čao Praje. Bohatí turisté se tu mísili s thajskou společností. Dámy od hlavy po paty oblečené do nejdražšího hedvábí, pánové v dokonalých, na míru šitých oblecích. Unavené pohledy, oligarchové, kteří zem řídí s královou pomocí stovku let.

Personál v drahých hedvábných uniformách broskvové barvy.

Malin se obávala, že si tam bude připadat hloupě, ale personál se snažil, aby se cítila vítaná jako součást privilegovaného světa. Služebníci byli všude, jako by se pohybovali ve vnitřním rytmu neslyšné melodie určené jen jim, která napomáhala jejich ochotě.

Němci, Rusové, Angličané, všichni se pod dvacet metrů vysokým stropem málem vznášeli. Pozlacené stěny doplňovaly bílé nadýchané hebké záclony z drahých látek.

V rohu hrál smyčkový orchestr.

Francouzi.

Číňané, Indonésané, nějaký unavený Španěl.

„Dobrý den, dobrý den.“

Policisté sem byli vysláni, aby ohlíželi veřejný zájem, doprovázeli, pozorovali, pátrali po informacích a reprezentovali.

Dobrý den, pane z Norska, paní Holanďanko. Skvělé, pane Turku.

Všichni v nejlepších oblecích, všichni se sklenkami barevného alkoholu v ruce, v příliš těžkých botách, s příliš svalnatými pažemi, velkými břichy, policisté bez svého přirozeného prostředí.

„Můžete mi přinést něco čistého? Tequilu?“

„Zajisté, madam.“

Pak tam stála s tequilou v ruce a přemítala, jak k tomu vlastně došlo.

Přece už nepiju.

Teď ale není možné se nenapít, maličké množství mi neublíží, spíše prospěje.

Thajští policisté byli rovněž ve slavnostních uniformách. Generálové na sobě měli bílá saka s černými vázankami, hrudě pokryté medailemi.

Pimčarn byla vysoká a štíhlá, se zářivou pletí, která vypadala jako z hedvábí.

Popocházela od cizince k cizinci, každému se představila, a Malin si povšimla jejího pohledu, ostrých, ale zároveň laskavých černých očí. U Malin se zdržela déle než u jiných. Byly asi stejně staré, většina ostatních hostů byla starší.

„To je vyznamenání?“ zeptala se.

Nad Malininým srdcem byla připevněna malá vlaječka.

„Ano,“ přikývla.

„Co to znamená?“

Malin ukázala prstem na malou růžovo-zelenou medaili.

„Že mě postřelili.“

„Tak to jsme dvě. Na zdraví.“

Pimčarn sáhla po sklenici se šampaňským ve chvíli, kdy kolem nich procházel číšník.

„Aby se nám to už nikdy nestalo.“

„Nikdy.“

To laskavé z jejích očí v okamžiku zmizelo a zdálo se, že Pimčarn chce ještě něco říct, ale neudělala to.

Orchestr za nimi přestal hrát a Pimčarn se jí zeptala, jak se jí ve městě líbí, jestli tu pro ni není příliš horko a vlhko.

„Já horko miluju,“ odpověděla Malin. „Co může být příjemnější, než se potit? Cítit, že člověk má skutečně tělo?“

„Já bych ráda poznala vaši zimu.“

„Věř mi, není o co stát.“

„Musím popojít dál.“

Pimčarn podala Malin vizitku. „Zavolej mi, kdybys něco potřebovala, cokoliv. Bylo by hezké, kdybychom se mohly setkat mimo práci. Mohla bych ti ukázat pár dobrých restaurací, do kterých chodí normální Thajci.“

Za týden poté Malin zavolala. Jedly u vratkého plastového stolu v temné uličce za Emporium Mall. Sekané vepřové bylo tak ostré, až z toho měl člověk husí kůži. Povídaly si o policejní práci, o partyzánské muslimské válce na jihu, o bombách v národním parku Erawan. Jen ne o tom, jak je postřelili. Malin by to ráda věděla, ale sama o tom nechtěla mluvit, a předpokládala, že Pimčarn to cítí podobně.

Po třetí lahvi piva Pimčarn začala:

„Dřív jsem byla na jihu, válčili jsme tam s teroristy. Potom v Pattayi, kde jsme bojovali se zločinným syndikátem.“

„Co bylo horší?“

„Jih. Teroristi.“

„Neumím si ani představit, cos tam dole musela vidět.“

„Ani se o to nesnaž.“

Malin pohlédla na Pimčarn a viděla, že se její krásný obličej pokrivil, jako by každý, i ten nejmenší sval byl v křeči, a začala vyprávět o tom, jak je jednoho nedělního rána zavolali do džungle. Muslimská guerilla umístila bombu vedle stezky, našly ji tři děti a myslely si, že je to nějaká hračka. Pak jim vybuchla.

„Nikdy jsme ty teroristy nenašli. Další o pár dní později napadli policejní stanici, ale zvládli jsme to.“

„Tenkrát tě postřelili?“

„Ne. Ale na jihu všichni umírali jako mouchy. Milice, policisté i muslimští teroristé. Je tam válka, skoro stejně krutá jako v Sýrii. Ale to nikoho nezajímá. Mladí Thajci se tam posílají jako na porážku. Aby násilí udrželi dál od Bangkoku, kvůli obchodu.“

Pimčarn zmlkla a pak se zeptala:

„Jak ses sem dostala?“

„Důvodů je víc.“

„Jmenuj mi aspoň dva.“

Malin odpověděla: „Kvůli jednomu chlapci a jednomu muži.“

„Chceš mi o tom vyprávět?“

„Někdy jindy.“

Potom si povídaly o šílené dopravě, o tom, jak se nejlépe oblékat do vlhkého horka, a Pimčarn jí vyprávěla, jak vyrůstala v Čiang Mai, ale nic o své rodině.

Vypily další pivo.

Pimčarn objednala thajský rum SangSom a Malin řekla, že ona pít nebude, ale ze slušnosti pak alkohol vypila.

Obě byly opilé a Pimčarn se jí svěřila, že je rozvedená, děti nemá a žije sama.

Když se rozešly, Malin jela do Lady Deluxe.

Aroon.

Byl tam?

Nepamatuji si to.

Opírá si hlavu o boční okénko. V ústech cítí ústní vodu, mátu a hliník. Kovová chuť se jí šíří do nosu a stává se pachem, který jí připomíná pitevní sál: železo, čisticí prostředky a ták s citrony.

Pimčarn musela dole na jihu zabýjet.

Ví, co je to násilí. Je to vidět už v jejím držení lehce povytažených ramen, je stále ve střehu.

Co se stalo tentokrát?

Adresa v čínské čtvrti.

Na Surawongu všechno stojí. Mraveniště vozů a lidí. Přeje si tam být teď hned, ne za dvě hodiny. K Yaowaratu je to jen pár kilometrů, ale může to trvat půl dne.

Míří dál od mrakodrapů k nižší zástavbě čínské čtvrti, kde jsou malé továrny a dílny otevřené do ulice a vedle sebe se prodávají rostliny i šperky. Kolem poledne tady všechno utichá a ulice se stává jen vybledlou kopií sebe samé. S příchodem tmy se všechno rozzáří vulkánem světel neonů a ozve se handrkování prodejců.

V uličkách postávají prostitutky, které tu nemají vysokou cenu. Prodávají se za misku těstovin.

Dokázala bych se někdy prodávat?

To snad ne.

Nebo koupit?

Taxík projíždí kolem domů pokrytých zářivě červenými a žlutými smaltovanými tabulemi. Restaurace nabízející úhoře, humry a zlaté rybičky ve velkých akváriích na ulici. Na hácích visí smažené kachny, v kotlích se vaří vnitřnosti a žraločí ploutve.

Vůz zatáčí do zúžené ulice.

Po obou stranách jsou jednopodlažní domy. Hrají si tu nahé děti, v kempinkových křesílkách podřimují staří lidé. V otevřených dílnách pracují zpocení muži v krátkých kalhotách a tílkách, naklánějí se nad svary, z nichž do vzduchu létají jiskry, celý vesmír se pohybuje kolem mazacích olejů a tělních tekutin.

Sto metrů před Čao Prajou vůz zastaví u ještě užší uličky.

Řidič ukazuje dovnitř.

O padesát metrů dál Malin vidí pět policejních motocyklů zaparkovaných před zeleně natřeným domem s plechovou střechou. Před policejními páskami postávají hloučky zevlujících.

Mají tady stejnou pásku jako doma.

Takovou, kterou ohradili tělo mrtvého chlapce na planině.

Roztřesou se jí ruce.

Co tady dělám? říká si Malin.

8.

Když Malin ukazuje policistovi u hrazení svou legitimaci, snaží se udržet ruce v klidu.

Ale i tak se jí třesou.

Těsné polyesterové šedé uniformy.

Nikdo z policistů se však o ni nezajímá, zdá se, že vědí, kdo je, a že tu na ni čekají.

Pustí ji dál, a když se otočí, zahledí se na diváky, zvědavé Thajce oblečené v příliš volných oděvech křiklavých barev.

Zdá se však, že události v domě nevěnují pozornost. Hledí k nebi a kolem sebe, jako by pátrali po něčem neviditelném, co je někde kolem a může jim ublížit. Z popelnice páchne hni-jící maso a zbytky krunýřů a někde o kus dál křičí nějaký ko-jenec.

Je tu průvan, napadne ji, když se blíží ke schodům do patra.

Vyjde po rozvrzaném schodišti a kráčí k otevřeným dveřím, u nichž hlídá policista v uniformě.

Pohybem hlavy jí ukáže do chodby.

Zdejší pach dobře zná.

V temnu jsou další dveře.

Prodírá se z nich světlo, teče jí k nohám jako láva.

Hlasy.

Co říkají?

Nechci.

Nechceme.

Ne, jsou to thajské hlasy.

Celé patro sestává z jediné velké místnosti. U tenké dřevěné stěny stojí postel s květovaným povlečením, na stropě nehybný větrák, kabina toalety a sprchy.

Malin vidí slabé obrysy lidí v protisvětle, které prosakuje z rozbitých žaluzií.

Dva Thajci v overalech se sklánějí nad tělem vedle postele.

Kde je Pimčarn?

Tamhle.

Stojí o kousek dál a fotí mobilem. Malin si vůbec nevšimne a ta jde dál k oběma mužům, k tomu, nad čím se sklánějí.

Žena, která leží na zemi, nemá žádný obličej. Tam, kde se dřívě nacházely rty, nos, tváře, čelo a brada, je teď jen masitá hmota, téměř černá zaschlou krví.

Žádné oči.

Černé díry místo úst, nosu a očí.

Malin má chuť odvrátit pohled, cítí strašnou nevolnost, musí tlačit dolů to, co by chtělo ven.

Teď se drž, Malin.

Ženiny dlouhé rovné plavé vlasy se rozprostírají na prknech podlahy jako zlatý vějíř.

Je nahá.

Soudě podle vzhledu těla je asi tak stará jako Malin, přes čtyřicet, a když se na ni Malin dívá, je jí jasné, proč ji sem Pimčarn zavolala. Paže má pokryté tetováním a ona v něm čte švédská slova.

Kärlek & Hat. Lásky a nenávisti. Kolem krku má vytetovanou sépii. Jejích osm nohou se ženě rozlézá po krku jako sliznatý náhrdelník.

Pimčarn tělo otočí. Jeden z kriminálních techniků štourá pinzetou do něčeho na posteli a snaží se nešlapat v krvi, která vytekla z těla.

Bodné rány v trupu.

V nohou.

Zdá se, že neměly usmrtit, ale způsobit bolest.

Mohla ještě žít, když jí někdo odřízl obličej?

Malin se v duchu napomíná. O tohle se nestarej. Není to tvoje místo činu. Jsi tu jen proto, abys mohla přispět nějakou informací. Jen pozorovat. Neúčastnit se.

Ale jak se to dělá?

Tohle mi tu tolik chybělo.

Může člověk něco takového opravdu postrádat?

Možná jsem na jejím místě mohla ležet já. Rozřezaná po hodně bouřlivé noci. Klidně jsem to mohla být já.

Vedle ženy je pohozená krátká černá sukně. Bílé roztrhané tílko a rudé kalhotky. Bílé sandály na vysokých podpatcích.

Pimčarn položí Malin na paži dlaň, teplou a měkkou.

„Díky, žes přišla.“

„Není zač.“

„Našla jsem si ta slova na Googlu,“ říká Pimčarn. „Zjistila jsem, že jsou švédská. Proto jsem ti zavolala.“

Malin přikývne.

„Našli jste pas? Nebo občanku?“

„Ne. Je tu jen tělo.“

Pimčarn se hluboce nadechne a pak mluví dál.

„Zdá se, že byla umučená k smrti. Pomalu, někdo jí věnoval hodně času.“

Malin hledí na ženu a tiskne ruce k bokům, aby ukryla stále silnější třes.

„Ty nevíš, kdo to může být?“

V Pimčarnině hlase není příliš mnoho naděje.

„Nikdy jsem ji neviděla,“ odpoví Malin. „V Bangkoku je spousta Švédů.“

Kolem nich projde mladý policista. Je vyšší než Malin, svalnatý, na to, že je místní, vypadá statně.

Když zmizí z místnosti, zeptá se Pimčarn: „Komu ten dům patří?“

„Nějakému Číňanovi. Bydlí dole. Půjdeme ho vyslechnout.“

„A pokoj?“

„Zatím nevíme. Patrně ho pronajímá. Asi té ženě.“

Pimčarn nazvedne ženino tělo. Nejdříve levou stranu, pak pravou.

Objeví se další dvě tetování.

Na jednom rameni drak a na druhém černožlutý had.

„To je krajta,“ poznamená Pimčarn. „Nebezpečnější had tu nežije. Je smrtelně jedovatý, pokud člověk nemá fungující protijed. Přes den jsou leniví, ani nekousnou, ale v noci to jsou bezohlední lovci. Kanibalové. Nejčastěji požívají jiné hady.“

„Milá zvířátka,“ konstatuje Malin. „A jak bych ti mohla pomoci?“

Malin se snaží pocítit lítost nad mrtvou ženou, ležící před ní, ale má jen obrovskou chuť se napít. Sednout si k řece na slunce a užívat si větříku.

Cítí, že v místnosti je strašné horko, pot jí proniká oblečením, krk pod vlasy má mokrý.

„Pomoz mi s vyšetřováním. Zjisti, co můžeš.“

„Díky,“ řekne Malin. „Dobře víš, že to potřebuju.“

„Tak uvidíme,“ řekne Pimčarn a pokračuje: „Myslíme si, že je mrtvá asi deset hodin, což znamená, že byla zavražděna někdy uprostřed noci.“

„Tady?“

„Nic nenaznačuje, že by se s ní hýbalo.“

„Sexuální násilí?“

„Zatím se nezdá. Jen sadistické.“

„Ale proč je nahá?“

„Třeba si myslela, že půjde o sex, ale vrah měl jiný plán?“

Kdyby šlo o Malinin případ, ze všeho nejdříve by se snažila zjistit totožnost oběti, zajistit vyslýchání v okolí, určit časovou linii. A mnoho dalších věcí. Všechno, co bude dělat Pimčarn.

Snad.

Co vlastně vím o tom, jak tady pracují? Proč mě volají sem, a ne až na pitevní sál? Nebo proč se neobracejí rovnou na ambasádu s fotografiemi tetování a nepožádají nás o pomoc s identifikací?

Pimčarn se sklání nad tělem, zdá se, že si představuje sebe na jeho místě. Pak se znovu zvedne a mlčky pohlédne tmavýma očima na Malin. Malin cítí, že se na sebe dívají dvě přítelkyně.

„Můžu si udělat vlastní snímky?“

„Jistě.“

Malin si mobilem vyfotografuje všechna tetování.

Černožlutého hada.

Sépii kolem krku.

Pak ji Pincharm odvede z pokoje dolů, do bytu, v němž na kolečkové židli sedí starší Číňan před stolem, pokrytým přízemí všech možných barev.

V rohu stojí ruční kolovrátek a u zdi bzučí stará lednička.

Malin se na ni zahledí a Pimčarn řekne Číňanovi něco thajsky, ten se zvedne, vytáhne studené pivo a podá ho Malin.

„Stačila by sodovka.“

Pimčarn neodpoví.

Lahev studí v dlani, v prstech, Malin si ji přitiskne k ústům a pije, pije.

A ještě lépe.

Číňan jí podá další.

Pak Malin dosvědčí výslech v řeči, které nerozumí ani slovo, a vidí, že Pimčarn muži ušetří políček, když dostatečně rychle neodpovídá. Tvrdé plesnutí, když její dlaň zasáhne mužovu tvář, ale ten ani v nejmenším nedá najevo bolest.

Po deseti minutách výslech skončí a dva uniformovaní policisté muže vyvedou ven.

„Neví, kdo je ta žena,“ řekne jí Pimčarn. „Jen si od něho pronajímala ten pokoj. Zaplatila mu víc, aby se jí na nic neptal.“

„Proč?“

„To nevěděl.“

„Co tu dělala?“

„Občas sem chodila. Vždycky byla sama.“

„Mívala nějaké návštěvy?“

„Ne, podle něho ne.“

Co to znamená? uvažuje Malin. Jisté je jedno: Nebyla to obyčejná Švédka, která jezdí do Thajska na dovolenou. Je to někdo jiný než hloupá turistka, která se dostala do špatné společnosti.

Odríznutý obličej.

Mučení.

Pivo je v Malin pořád ještě chladné, báječně chladné, a ona se musí držet, aby lahev okamžitě nevyprázdnila.

Jemně položí dlaň na Pimčarnino rameno, pohlédne do její krásné tváře.

„Pokusím se něco zjistit,“ řekne jí. „Budete mít otisky zubů?“

„Ano. Pošlu ti je,“ odpoví Pimčarn a zamíří znovu nahoru.